

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 stycznia 2022 r.

Pozycja 5

POSTANOWIENIE z dnia 29 września 2021 r. Sygn. akt Ts 152/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 maja 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 31 sierpnia 2012 r. (zmodyfikowanym 1 października 2012 r. oraz 26 i 28 listopada 2012 r.) skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działkach położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 24 maja 2013 r. Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił uwzględnienia wniosku. Powyższe rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO) z 27 września 2013 r. a Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. (dalej: WSA) wyrokiem z 19 marca 2014 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę skarżącego.

Skarżący 3 października 2018 r. wystąpił do SKO z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), natomiast po stwierdzeniu przez ten organ, że jest ono nieuzasadnione, 6 grudnia 2018 r. złożył w WSA skargę na przewlekłe prowadzenie po-

stępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją z 24 maja 2013 r. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Wyrokiem z 27 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, orzekł także o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA wniósł Wójt. Postanowieniem z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę (na przewlekłe prowadzenie postępowania), orzekł także o kosztach postępowania. W uzasadnieniu tego orzeczenia przywołano postanowienie siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18) oraz uchwałę siedmiu sędziów tego sądu z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OSP 5/19) i stwierdzono, że pismo skarżącego z 3 października 2018 r. złożone już po zakończeniu postępowania, nie może być uznane za środek zaskarżenia, o którym mowa w art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.), którego wyczerpanie warunkowało dopuszczalność skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania. Wniesienie ponaglenia, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania dopuszczalne jest jedynie w toku postępowania, którego prowadzenie przez organ w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) wyroku WSA z 27 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]) i postanowienia SKO z 7 listopada 2018 r. Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia mu ostatecznego orzeczenia .

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia dorę-

czenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł skargę w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis został mu doręczony 18 stycznia 2021 r., co Trybunał ustalił *ex officio*. Od tego dnia rozpoczął się bieg trzymiesięcznego terminu wniesienia skargi konstytucyjnej, którego ostatni dzień przypadał na 18 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast złożona w Trybunale 19 maja 2021 r., a więc ze znacznym przekroczeniem terminu.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.